

Arrest

nr. 232 969 van 21 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 mei 1995.

Op 18 december 2015 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 16 december 2016 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 3 februari 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Zij tekent geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 24 oktober 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 mei 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar geboren te zijn in Karizak (Teheran). Op 31 december 2016 werd u achttien jaar oud. Uw ouders zijn oorspronkelijk van Herat (Afghanistan) afkomstig. Dertig jaar geleden, toen de Russen tegen de mujahedin vochten, trachtten de mujahedin uw twee oudste broers te rekruteren. Uw vader kon hen redden door ze te verstoppen maar besliste vervolgens Afghanistan te verlaten. Sindsdien was u altijd in Iran. Uw ouders, uw vier broers en uw drie zussen zijn daar nog steeds.

Toen u zeven jaar oud was, zijn jullie in Hassanabad (Qom) gaan wonen. Uw vader en oudere broers meenden dat daar meer werk was. U ging één dag naar school maar voelde zich gediscrimineerd door de Iraanse leraar. Sindsdien was u thuis en keek u cartoons op de Iraanse televisiekanalen. Toen u twaalf jaar oud was, ging u een eerste keer werken in de bouwsector. U maakte metselspecie, uw broer bouwde muren.

Geregeld waren jullie, Afghanen, het slachtoffer van pesterijen en discriminatie. Toen jullie zes jaar geleden jullie verblijfskaarten wilden vernieuwen, kwam het tot een incident. Er werd geduwd in de rij en uw vader viel tegen een ambtenaar. Vervolgens werd uw vader door Iraniërs mishandeld. Uw broer kwam tussenbeide maar werd op zijn beurt hard aangepakt door de mensen van de autoriteiten. Uw vader en broer verbleven even in detentie. Sinds die dag hadden jullie geen verblijfsdocument meer.

Op een dag was u op weg naar huis toen u door politiemannen werd staande gehouden. Toen zij doorhadden dat u een Afghaan zonder documenten was, werd u gearresteerd en naar het detentiecentrum van Askarabad (Waramin) overgebracht. De volgende dag ging het verder naar Sangi Safet (Mashad), waar u nog een nacht verbleef alvorens u naar Afghanistan teruggedleid werd. U werd er opgepikt door Eslam, een vriend van uw broer die ergens in Herat woonde. U verbleef drie of vier dagen in zijn huis in een u onbekend dorp. In die dagen regelde u ook een Afghaans identiteitsdocument (taskara) in de stad Herat. Vervolgens bent u met de hulp van een smokkelaar naar Qom teruggereisd.

Op een dag begeleidde u daar uw zus [Z.] naar de markt. Zij werd daar beledigd door twee Iraanse jongens, waarna u met hen in de clinch ging. U werd geschopt, viel op de grond, greep een steen en gooide die in het aangezicht van een van uw belagers. Vervolgens zette u het op een lopen. Toen u 's avonds vertelde wat er gebeurd was, reageerde uw vader kwaad. Die nacht sliep u uitzonderlijk in de kamer van uw zus. U geraakte opgewonden en bedreef de liefde met haar. Net op dat moment kwam uw moeder de kamer binnen. Zij verwittigde uw vader die u vervolgens met een mes kwam bedreigen. U kon ontsnappen en dook onder in het huis van een vriend. U verbleef er enkele dagen. Op de derde dag ontmoette u uw broer in het park. Hij had een smokkelaar voor u gevonden en uw vertrek uit Iran geregeld. U reisde naar Turkije en vervolgens naar Griekenland. Van daar bent u via Turkije, Griekenland, Macedonië, enkele u onbekende landen en Duitsland naar België gekomen. Op 18 december 2015 ging u zich aanmelden bij de DVZ en vroeg u een eerste keer asiel aan.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Iran waar u gediscrimineerd werd, waar u geen verblijfsdocumenten had, waar u gezocht wordt door de autoriteiten en door de familie van de jongen die u verwondde en waar u problemen vreest met uw vader omdat u seksuele betrekkingen had met uw zus.

U verklaarde ook niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u geen familie of kennissen heeft en waar uw ouders geen enkele eigendom hebben. U kent het land ook niet en het is er onveilig, zo zei u. Tot slot verklaarde u dat u homoseksueel bent. U zei dat u sedert zes of zeven maanden een relatie met een Iraniër in het opvangcentrum had. Omdat u zich schaamde, maakte u pas bij het CGVS voor de eerste maal melding van uw geaardheid.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw taskara neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 3 februari 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kwam daarbij onder meer tot de vaststelling dat u het niet geloofwaardig maakte dat u de Afghaanse nationaliteit bezit. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten, heeft u op 24 oktober 2017 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U herhaalt wat u eerder al gezegd heeft. U bent een Afghaan die geboren is in Iran en daar altijd gewoond heeft. U verwijst voorts naar uw homoseksuele geaardheid en verklaart dat mensen zoals u niet aanvaard worden in Iran en Afghanistan. U heeft het ook opnieuw over de incidenten die tot uw vertrek uit Iran zouden hebben geleid. U zegt nogmaals dat u een Iraniër met een steen verwondde en dat u seks had met uw zus. U dient uw eigen familie, de familie van de Iraniër en de Iraanse autoriteiten te vrezen.

Ter staving van uw volgend verzoek legt u enkele documenten neer. Het betreft een kopie van uw Iraanse verblijfskaart, een kopie van de oude taskara van uw vader, een kopie van zijn Iraanse verblijfskaart, een e-mail van uw advocaat gericht aan het UNHCR, een schrijven van het UNHCR waarin bevestigd wordt dat uw familie door hen geregistreerd werd, een foto waarop u te zien bent op de Pride manifestatie en enkele foto's waarop u te zien bent tijdens een barbecuefeest waarop geld voor holebi-verenigingen werd ingezameld.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Het CGVS merkte in de weigeringsbeslissing van 3 februari 2017 onder meer op dat u geen Dari maar Farsi spreekt, dat u weigerde zicht te bieden op een eventueel familiaal netwerk in Afghanistan, dat uw kennis over Afghanistan quasi nihil is, dat u ook geen enkele blijk geeft van interesse in het land en de inwoners ervan en dat u ongeloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de vluchtelingenkaart die u ooit zou hebben gehad. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om Iran te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw relaas en asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u

bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U herhaalt dat u de Afghaanse nationaliteit bezit maar altijd in Iran heeft gewoond. Het louter opnieuw verwijzen naar uw zagezegde Afghaanse nationaliteit, kan uw geloofwaardigheid evenwel niet herstellen. De bijkomende informatie die u aan het CGVS heeft overgemaakt, kan evenmin overtuigen. De kopie van de oude taskara van de persoon die uw vader zou zijn, bevat geen foto en is bovendien niet of nauwelijks leesbaar. Hetzelfde kan worden gezegd van de kopie van de vluchtelingenkaarten. Het CGVS ziet voorts niet in waarom u deze documenten niet tijdens de eerste asielprocedure kon hebben neergelegd. U baseerde zich toen integendeel op een aantoonbaar valse taskara (zie beslissing van 3 februari 2017), wat zeer opmerkelijk is. Bovendien beweerde u dat uw vluchtelingenkaart wit was (CGVS, p.10), terwijl dit exemplaar toch duidelijk roze is. Verder blijkt dit een document dat volgens het UNHCR en volgens uw advocaat toebehoort aan M. M. (...), geboren op 23/02/1374 (13 mei 1995), terwijl u bij aankomst in België in 2015 verklaarde zestien jaar oud te zijn, geboren op 31/12/1998. Net omwille van uw minderjarigheid werd u tijdens uw asielprocedure bijgestaan door een voogd. De vaststelling dat u drie of vier jaar jonger zou zijn dan de persoon wiens gegevens op de kaart staan, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Wat betreft uw verwijzing naar de problemen die u al in de eerste asielprocedure aanhaalde (u verwondde een Iraniër waarmee u ruzie had en u had betrekkingen met uw zus [Z.]), dient te worden opgemerkt dat het CGVS deze "asielmotieven" eveneens geheel ongeloofwaardig achtte. U brengt geen elementen of documenten aan die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden.

Verder herhaalt u dat u homoseksueel bent en dat u ook om die reden niet terug kan naar Iran of Afghanistan. Het CGVS achtte in de weigeringsbeslissing van 3 februari 2017 ook uw homoseksuele geaardheid niet aannemelijk. Zo wees het CGVS op het eerder opportunistische karakter van uw relaas, op het feit dat u zeer onduidelijke verklaringen aflegde over uw geaardheid en op de vaststelling dat u nauwelijks iets kon vertellen over de persoon waarmee u een relatie zei te hebben. Naar aanleiding van uw tweede en huidige aanvraag beweert u dat u sedert één jaar bij een holebi organisatie actief bent. Het is evenwel zeer opmerkelijk dat u de naam van die organisatie niet kent (verklaring meervoudige aanvraag van 2 januari 2018, vraag 16). De foto's zijn niet bewijskrachtig. Dat u met anderen naar de Pride manifestatie bent gegaan en dat u, blijkbaar als lid van de mensen die de catering verzorgden, aanwezig was op een barbecue in de omgeving van Gent, toont nog niet aan dat u homoseksueel bent.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de artikelen 41 en 42 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 3 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van het hoorrecht.

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

"Eerste onderdeel

De Commissaris heeft verzoeker niet gehoord voor zijn beslissing tot inoverwegingname.

Het hoorrecht als rechtsbeginsel binnen EU-recht bepaalt:

"46. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

DVZ oefent enkel een administratieve rol uit en alleen het CGVS bezit beslissingsbevoegdheid. De vragenlijst die ingevuld wordt bij het indienen van een asielaanvraag maakt een voorbereidende administratieve akte uit en kan niet gezien worden als de registratie van een gehoor zoals bepaald in het asielrecht. Dit volgt uit de memorie bij de laatste wetswijziging en de memorie bij de indiening van de eerste versie van artikel 51/10 VW over de vragenlijst.

"Dit artikel verduidelijkt de rol van de Dienst Vreemdelingenzaken die inzake asielaanvragen nog slechts een administratieve ondersteuning biedt wordt de asielaanvraag die ingediend werd bij de bevoegde overheden in ontvangst genomen, wordt er aan de hand van de vragenlijst de identiteit, herkomst en de reisweg van de vreemdeling vastgesteld, waarbij nagegaan wordt of er toepassing dient gemaakt te worden van de artikelen 51/5, 51/8 en 52/4, worden de stukken die de vreemdeling overmaakt in ontvangst genomen en wordt er aan de hand van een vragenlijst een verklaring van de asielzoeker afgenomen ter voorbereiding van het verhoor bij de CGVS. In het kader van de behandeling van een aanvraag in het licht van artikel 51/8, wordt een klassiek interview afgenomen.

DVZ is nu niet meer bevoegd om een klassiek interview af te nemen en zijn bevoegdheid onder artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt beperkt op dezelfde wijze als artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet. De technische en beperkte aard van de in te vullen vragenlijst wordt bevestigd in de wetswijziging.

"Een vreemdeling die een meervoudige asielaanvraag indient, dient zich conform artikel 51/10 aan te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze dienst zal de nodige administratieve verrichtingen doorvoeren en een verklaring afnemen met betrekking tot de door de asielzoeker aangebrachte nieuwe elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Bij het afnemen van deze verklaring betreffende nieuwe elementen dient rekening gehouden te worden met de bestaande vragenlijst (opgesteld door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) voorzien in artikel 51/10 en waarvan de invulling door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken samen met de asielzoeker wordt verplicht (zie verder artikel 10 huidig voorontwerp). Verklaring en vragenlijst dienen een geheel te vormen teneinde de asielzoeker een herhaling van dezelfde vragen te besparen en extra administratieve lasten te vermijden."

Uit de memorie blijkt ook duidelijk dat de beslissende overheid degene blijft die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. De memorie stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een

beslissing te nemen op basis van de door DVZ meegedeelde informatie, de bevoegde instantie geen gehoor dient af te nemen.

"Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt."

"De niet-inoverwegingname omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een volgend asielverzoek wordt ingediend zal niet automatisch tot gevolg hebben dat dergelijke aanvraag niet in overweging wordt genomen. "

Het K.B. van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen regelt het hoorrecht bij een meervoudige asielaanvraag. Deze bepaling stelt geen criteria voorop bij het bepalen of een gehoor al dan niet noodzakelijk is.

Art 6§ 2. In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.

Dit artikel moet nu toegepast worden rekening houdend met artikelen 33, 34 en 42 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Een beslissing over een meervoudige asielaanvraag is een ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 32 van de Richtlijn 2013/32/EU. De lidstaten houden daartoe een persoonlijk onderhoud over de ontvankelijkheid van het verzoek in toepassing van artikel 34 van de Richtlijn 2013/32/EU. De lidstaten kunnen daarvan alleen afwijken in het geval van een volgend verzoek, overeenkomstig artikel 42 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Deze regels moeten toegepast worden conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest en EU-rechtsbeginselen.

"58. De procedure voor toekenning en intrekking van de vluchtelingenstatus berust, zoals uit punt 8 van de considerans van richtlijn 2005/85 volgt, op de eerbieding van de grondrechten en de inachtneming van de beginselen die met name zijn neergelegd in het Handvest. De bepalingen van hoofdstuk II van deze richtlijn bevatten de uitgangspunten en waarborgen overeenkomstig welke krachtens artikel 23, lid 1, van de richtlijn de lidstaten alle asielverzoeken in een behandelingsprocedure moeten behandelen."

De Belgische Staat behoudt een zekere procedurele autonomie wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 42 van de nieuwe Procedurerichtlijn, maar zij dient de algemene toepassing van het hoorrecht te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen terwijl het horen van verzoeker een invloed op de afloop van de beslissing zou kunnen hebben.

"49. Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voor ziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R, EU:C:2013:533, punt 32).

50. De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en K, EU:C:2013:533, punt 35).

51. Wanneer— zoals in het hoofdgeding — noch de voorwaarden waaronder de eerbiediging van de rechten van de verdediging van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen moet worden

gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van die rechten door het Unierecht zijn vastgesteld, die voorwaarden en gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (doeltreffendheidsbeginsel) (%ie in die %in met name arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; laia e.a., C- 452/09, EU:C:2011:323, punt 16, en G. en K, EU:C:2013:533, punt 35).

52. Die vereisten van gelijkwaardigheid en doeltreffendheid geven uitdrukking aan de algemene verplichting van lidstaten om de eerbiediging van de rechten van verdediging te waarborgen, die de justitiabelen aan het Unierecht ontnemen, met name voor de vaststelling van de procedurevoorschriften (%ie in die %in arrest Alassini e.a., C- 317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 49).

53. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten A.lassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, punt 63; G. en R, EU:C:2013:533, punt 33, en Texdata Software, CA18/11, EU:C:2013:588, punt 84).

54. Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (%ie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/ 10P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en G. en K, EU:C:2013:533, punt 34)

Verzoeker begrijpt niet hoe het mogelijk is voor het CGVS om zijn homoseksuele geaardheid in te schatten zonder hem te horen.

"36. Hoewel artikel 4 van richtlijn 2011/95 van toepassing is op alle verzoeken om internationale bescherming, ongeacht de ter ondersteuning van die verzoeken ingeroepen gronden van vervolging, neemt dit niet weg dat het aan de bevoegde autoriteiten staat om hun wijze van beoordeling van de verklaringen en het bewijsmateriaal aan te passen aan de specifieke kenmerken van elke categorie asielaanvragen, met inachtneming van de door het Handvest gewaarborgde rechten (.. .)"& (eigen onderlijning)

Volgens verzoeker is het onmogelijk om zijn homoseksuele geaardheid te bepalen zonder hem grondig te horen. Nochtans is deze inschatting essentieel bij de behandeling van deze tweede asielaanvraag.

Inhoudelijk blijft de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken te beperkt om enige grondige inschatting te maken van de seksuele geaardheid van verzoeker.

Concreet worden hier de vragen opgenomen die de nieuwe inschatting ondersteunen.

"[...]"

(zie DVZ verklaring meervoudige aanvraag 2.1.2018)

Verzoeker merkt onmiddellijk op dat de vragen meer over het lidmaatschap bij een organisatie gaan en niet perse over de seksuele geaardheid van verzoeker. De vragen en antwoorden binnen dit interview zijn weinig relevant voor de inschatting van de seksuele geaardheid van verzoeker. Met de neergelegde stukken, wilde verzoeker aantonen dat hij wel in contact is met andere homoseksuelen. Het is eigenlijk onmogelijk enig stuk te brengen die de homoseksuele geaardheid van verzoeker zou aantonen buiten een grondig gehoor.

Het hoorrecht van verzoeker is geschonden.

Tweede onderdeel

Uw Raad heeft de bedoeling om de vaststelling van een nationaliteit te verduidelijken binnen de asielpprocedure en een werkmethode te bepalen om tot een pertinente conclusie wat dit punt betreft, te komen. Deze redenering komt voort uit het arrest nr. X van 24 juni 2010 genomen in de algemene vergadering

"4.2.3.2.3. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon (<die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet inroepen" en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaalpaspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de asielzoeker ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

4.2.3.2.4. Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dient te gebeuren, komt het haat toe dit land te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een degelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en %e dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag is het eveneens haarplicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te letten."

De bestreden beslissing is van mening dat de taskara van zijn vader en de vluchtelingenkaarten onleesbaar zijn. Nochtans was het op basis van de registratienummers en de familiesamenstelling van verzoeker mogelijk voor het UNHCR om de aanwezigheid van de familie in Iran te bevestigen tussen 2001 en 2009.

De bestreden beslissing komt terug op de valse geboortedatum van verzoeker bij de eerste asielaanvraag. Het is dan ook gekend door het CGVS dat er bij Afghaanse asielzoekers een trend bestaat om zich als jonger te melden met het hoop dat de behandeling van hun zaak versoepeld wordt door een minderjarigheidsstatuut. In ieder geval bestaat er geen *fraus omnia corrumpit*-beginsel in het asielrecht

Alhoewel hier bevestigd wordt dat verzoeker wel gelogen heeft over zijn geboortedatum, wordt in tegendeel de familiesamenstelling van verzoeker wel bevestigd door het Basic Registration Program.

Het is onmogelijk in de praktijk dat verzoeker een volledig valse samenstelling van zijn familie bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gegeven in 2015 om dan enkel in 2017, dezelfde valse samenstelling te sturen naar het UNHCR, een samenstelling die dan wel bestaat bij de registers van Afghaanse vluchtelingen in Iran...

Het UNHCR bevestigt dat tussen 2001 en 2009 de broer en zussen [S.], [F.], [F.] en [Z.] samen met verzoeker en hun ouders geregistreerd staan onder dezelfde familiecode. Op dat moment waren enkel de oudste broers [G.] en [S.] niet meer bij de familie.

Alhoewel de geboortedatum van verzoeker inderdaad niet klopt, zijn er voldoende gelijksoortigheden tussen de familiale gegevens van verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag en bij het document van het UNHCR om aan te nemen dat het wel degelijk over dezelfde familie gaat.

De brief van het UNHCR vormt dus een belangrijk stuk die verzoeker als Afghaanse vluchteling identificeert.

Verzoeker moet dus hersteld worden in zijn nationaliteit en zijn asielaanvraag moet behandeld worden ten opzichte van zijn land van nationaliteit: Afghanistan.

Zou uw Raad opnieuw vinden dat verzoeker geen Afghaanse vluchteling uit Iran is, dan moet uw Raad duidelijk bepalen welke nationaliteit verzoeker heeft met de vaststelling dat het niet betwist wordt dat verzoeker wel in Iran heeft verbleven en Farsi spreekt.

Het feit dat het CGVS tot nu toe heeft gevonden dat verzoeker geen band had met Afghanistan, vormt op zich een gegronde reden om hem internationale bescherming te bieden.

Zoals het CGVS onderzocht heeft bij de eerste beslissing, vertoont [M.] geen kennis over en ervaring met zijn herkomstland. Verzoeker heeft nooit in Afghanistan gewoond en kan ook op geen sterk familiaal netwerk rekenen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het is niet redelijk te denken dat verzoeker zich zou kunnen aanpassen.

De toestand van verzoeker is zeer vergelijkbaar met verschillende gevallen waar de RW een grond vond om subsidiaire bescherming b) toe te kennen aan jonge Afghanen met een vluchtverleden naar Iran en weinig ervaring en familiaal netwerk in Afghanistan:

"2.3. De Raad is van mening dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft verklaard dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft, afkomstig is van [M.S.] en op negenjarige leeftijd met zijn familie naar Iran gevlucht is. De commissaris-generaal betwist deze gegevens niet. De subsidiaire bescherming moet, behalve in het geval van een staatloze, beoordeeld worden ten aanzien van het land van herkomst, in dit geval Afghanistan. In de Afghaanse samenleving zijn familiebanden uitermate belangrijk. Verzoeker heeft tijdens het gehoor verklaard dat zijn moeder, broers en grootvader in Iran wonen en dat zijn neef samen met zijn vrouw naar het buitenland vertrokken is. Het enige familielid dat misschien nog in Afghanistan woont, is een halfbroer van verzoekers moeder, maar verzoeker weet niet zeker of hij daar nog woont (gehoorverslag, 5-7). Er is geen reden om aan deze gegevens te twifelen. Gelet op verzoeker's jonge leeftijd, het feit dat hij sinds zijn negende niet meer in Afghanistan gewoond heeft en in Afghanistan geen dichte familie heeft, is de Raad van mening dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een behandeling in de zin van artikel 4SI4, §2, b van de vreemdelingenwet."11 (eigen onderlijning)

Dezelfde redenering werd in aanmerking genomen in dit ander arrest van de Raad:

"Verzoekende partij is in oktober 2009 op vijftienjarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige het rijk binnengekomen en is reeds %es jaar uit haar land van herkomst. Rekening houden met haar lange afwezigheid uit Afghanistan en haar jeugdige leeftijd, is de Raad in casu van oordeel dat de verzoekende partij zich in de huidige Afghaanse context in een uiterst kwetsbare positie bevindt. Hoewel, zoals blijkt uit de informatie (...), er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen situatie heerst van veralgemeend geweld, kan toch worden aangenomen dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade (...) loopt bij terugkeer naar Afghanistan."12 (eigen onderlijning)

In 2017 heeft de Raad meer onderzoek gevraagd over het risico bij een terugkeer naar Afghanistan van "verwesterde" jonge mannen. Dit is hier een bijkomend element dat niet enkel de tijd van de vlucht zelf bevat, maar ook, onafhankelijk van die duur, de gevolgen van de vlucht op de levenswijze van de vluchteling inhoudt.

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden."17 (stuk 3)

Verzoeker is niet aangepast aan de Afghaanse gemeenschap, een land dat hij nauwelijks kent. Een terugkeer naar Afghanistan vormt dan een verplichting om opnieuw strikte islamitische normen te volgen met het risico dat hij "besmet" bevonden wordt door bepaalde segmenten van de bevolking.

Dit risico wordt gestaafd door verschillende bronnen.

Volgens het UNHCR vormen verwesterde Afghanen een risicogroep voor vervolging: j) Individuals perceived as 'Westernized'

AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/ or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e (humanitarian workers and development workers) and profile 1a (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/ or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason,"¹⁴ (stuk 4)

Er zijn gevallen waar het verblijf in Europa aan de grond van de vervolging ligt. UNICEF heeft dit risico duidelijk vastgesteld:

Westernised girls and boys run a high risk of not being accepted in the community.

Volgens een studie van het UNHCR bestaat dit risico uit verschillende aspecten:

Westernization

"[...]". (stuk 5)

Verzoeker behoort dus tot een specifieke sociale groep, de groep van jonge Afghanen, geboren in het buitenland, zonder band met hun herkomstland en opgegroeid buiten een Afghaanse context, met andere normen. Het behoren tot die groep is voldoende om vast te stellen dat verzoeker niet binnen de huidige Afghaanse gemeenschap zou kunnen overleven.

Dezelfde redenen komen in subsidiaire orde in aanmerking voor de subsidiaire bescherming."

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het verzoekschrift van de verzoekende partij:

"2.1.1 Verzoeker meent dat zijn hoorrecht werd geschonden omdat hij in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet werd gehoord op de zetel van het CGVS. Meer specifiek begrijpt verzoeker niet hoe het CGVS zijn homoseksuele geaardheid heeft kunnen inschatten zonder hem te horen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 24 oktober 2017. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft conform artikel 51/8 en 51/10 van de vreemdelingenwet (Vw.) op 2 januari 2018 een verklaring afgenomen van verzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw. in aanmerking komt, en de redenen waarom de asielzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen. De verklaring is ondertekend door verzoeker op 2 januari 2018.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat de Commissaris-generaal conform artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet het asielverzoek dat door de gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft onderzocht om te beoordelen of er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw. of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vw. in aanmerking komt. Verzoekers homoseksuele geaardheid werd reeds in de weigeringsbeslissing van 3 februari 2017 ongeloofwaardig geacht. Daar dit asielmotief reeds werd besproken kan het niet als een nieuw element in de zin van 51/8 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De nieuwe stukken die verzoeker neerlegde, meer bepaald foto's die zijn aanwezigheid bij de Pride manifestatie en een BBQ van een holebi-vereniging dienen aan te tonen, zijn niet bewijskrachtig en zijn dus niet van die aard dat zij de eerdere beoordeling kunnen ombuigen. Deze foto's tonen immers niet aan dat verzoeker homoseksueel zou zijn.

Waar verzoeker meent dat de Commissaris-generaal geen beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag kan nemen zonder verzoeker te hebben gezien of gehoord merkt verweerder op dat artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande verzoek om internationale

bescherming. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van het eerdere verzoek gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Procedurerichtlijn ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk onderhoud. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt.

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het 'horen' niet betekent dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord door de Commissaris-generaal, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de ondertekening van het gehoorverslag van 2 januari 2018 door verzoeker blijkt dat hij weldegelijk zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze kon naar voor brengen (RvV, nr. 112 949 van 28 oktober 2013).

2.1.2 Verzoeker meent verder dat het schrijven van UNHCR zijn aanwezigheid en die van zijn familie in Iran tussen 2001 en 2009 bevestigt en benadrukt dat de familiesamenstelling bij UNHCR dezelfde is als diegene die hij in 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard.

Verweerder voegt bij deze nota het document COI Focus "IRAN. Opzoekingen in amayeshdatabank door UNHCR Teheran", Cedoca, d.d. 10 november 2017 toe en verwijst hierbij naar het onderzoek waarbij er door het Commissariaat-generaal navraag werd gedaan bij het UNHCR over de attesten die zij afleveren over personen van (beweerde) Afghaanse origine die in het bezit zijn van een Amayeshkaart. Verweerder volhardt uitdrukkelijk in de motivering dat er geen geloof kan gehecht worden aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Verweerder antwoordt voorts dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoonde dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming heeft opgegeven in de Amayeshdatabank staat. Dit impliceert echter niet automatisch dat verzoekers echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet uitgesloten worden dat het –in casu– gaat om een vervalsing waarbij verzoeker de identiteit van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben aangenomen. Verweerder verwijst hiervoor naar het document COI Focus "AFGHANISTAN. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude", Cedoca, d.d. 30 november 2017, dat aan onderhavige nota wordt toegevoegd en meer specifiek naar de volgende paragraaf: "Indien er vervalste Amayeshkaarten in omloop zijn, zullen deze eerder het werk zijn van mensensmokkelaars die tegen betaling een vervalste kaart aanbieden. Occasioneel zijn er berichten in de pers over vervalsingen van verblijfsvergunningen die worden ontdekt door de BAFIA. Zo werd in 2013 bijvoorbeeld een handel ontdekt in Iraanse paspoorten, visa voor Iran, verblijfsvergunningen en stempels. Deze werden in beslag genomen door de BAFIA." (p. 7). Hieruit blijkt duidelijk dat, hoewel vervalsingen van Amayeshkaarten minder courant zijn dan vervalsingen van andere documenten, er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat de kopie van de kaart die werd neergelegd door verzoeker authentiek is. Het gegeven dat de familiesamenstelling zoals deze door verzoeker werd opgegeven overeenstemt met de familiesamenstelling in de databank wijzigt hier niets aan. Het is immers mogelijk dat verzoeker naast de naam van een geregistreerde Afghaanse vluchteling ook de familiesamenstelling van een geregistreerde Afghaanse familie heeft overgenomen. Verweerder betwist in geen geval de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, maar argumenteert dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de zijne is. Verweerder baseert deze conclusie op verschillende argumenten. Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan verzoeker toebehoort; de kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ook daadwerkelijk die persoon is, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn profiel van Afghaanse vluchteling. Verweerder benadrukt voorts dat de neergelegde kopies van de vluchtelingenkaarten die aan UNHCR bezorgd werden, zoals blijkt uit het schrijven van verzoekers raadsman, nauwelijks leesbaar zijn en UNHCR de databank doorzocht heeft enkel en alleen op basis van de namen die verzoeker hen heeft doorgegeven. Verder wordt nogmaals verwezen naar de ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd over deze vluchtelingenkaart alsook het gegeven dat verzoekers eigen leeftijd niet overeenstemt met de leeftijd van M. M. (...) zoals deze geregistreerd is in de amayeshdatabank. Tenslotte is het ook belangrijk te benadrukken dat verzoeker op geen enkele wijze zijn werkelijke identiteit aantoonde met enige bewijskrachtige documenten. De taskara die verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd werd reeds besproken in de weigeringsbeslissing van 3 februari 2017 en heeft een aantoonbaar vals karakter. De kopie van de oude

taskara van de persoon die verzoekers vader zou zijn bevat geen foto en is nauwelijks leesbaar, waardoor ook deze geen verduidelijking kan bieden. Verweerder benadrukt ten slotte nogmaals dat fraudeleuze Afghaanse (identiteits)documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat verzoeker geen zicht biedt op zijn ware identiteit en er dan ook geenszins kan aangenomen worden dat hij werkelijk de persoon geregistreerd in de databank is.

2.1.3 Verzoeker voert ten slotte aan dat hij geen enkele band heeft met Afghanistan en dermate verwesterd is dat hij een risico loopt op vervolging in geval van terugkeer.

Verweerder antwoordt hierop door te verwijzen naar de argumentatie in de bestreden beslissing. Verzoeker spreekt namelijk niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit waardoor de commissaris-generaal in het ongewisse verkeert met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming dient te worden beoordeeld. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het gebrek aan een band met Afghanistan of een risico op vervolging ten gevolge van vermeende verwestering kan dus niet dienstig worden aangevoerd.

2.1.4 Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.”

2.1.3. De aanvullende nota van de verzoekende partij

De verzoekende partij legt ook een nota ter terechtzitting neer. Deze aanvullende nota heeft de verzoekende partij ook aangetekend opgestuurd. In deze aanvullende nota legt de verzoekende partij de e-mail neer die ze op 11 april 2017 naar de UNHCR verstuurd heeft. De verzoekende partij benadrukt dat de kopie van haar Amayeshkaarten en die van haar vader de afdruk is van een elektronische kopie. Ze betoogt dat de leesbaarheid van de elektronische kopie voldoende is om de namen en de registratienummers te bepalen. De elektronische versie is beter leesbaar dan de papieren afdruk. De verzoekende partij benadrukt dat de elektronische kopie via e-mail naar het UNHCR werd opgestuurd en dat het UNHCR op basis van de bijlagen aan deze e-mail de opzoeken verricht heeft. UNHCR heeft bijgevolg haar opzoeken niet verricht op basis van de papieren afdruk opgenomen in het administratief dossier. De verzoekende partij benadrukt op basis van de COI Focus Iran van 10 november 2017, die in het administratief dossier opgenomen is, dat UNHCR de opzoeken verricht op basis van documenten en niet enkel op basis van namen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de volgende passage uit voormeld rapport: *“Aangezien er in de meeste gevallen op basis van documenten wordt gezocht, wordt de naam op het document gebruikt om informatie na te vragen.”* De verzoekende partij betoogt voorts dat het CGVS contact kan opnemen met het UNHCR om te vragen of de doorgestuurde documenten voldoende leesbaar waren om de inschrijving te bevestigen. De verzoekende partij vervolgt dat het in de praktijk onmogelijk is om een valse samenstelling van haar familie bij de Dienst Vreemdelingenzaken in 2015 om dan in 2017 dezelfde valse samenstelling te sturen naar het UNHCR. Daarenboven betreft het een samenstelling die bestaat in de registers van de Afghaanse vluchtelingen in Iran. De verzoekende partij betoogt ook op basis van landeninformatie opgenomen in het administratief dossier dat er geen aanwijzingen zijn van fraude bij de uitkering van Amayeshkaarten. Ze benadrukt dat het bestaan van de familie binnen de BAFIA registers een vast bewijs vormt van hun aanwezigheid in Iran als Afghaanse vluchteling. De verzoekende partij voegt ook 6 kopieën van Amayeshkaarten met vertaling van familieleden toe. Deze kaarten werden opgesteld in 1397 (Iraanse kalender). Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat de kaarten van de ouders evenals de kaarten van N. en F. steeds dezelfde registratienummers vermelden die ook bevestigd werd door het UNHCR. De verzoekende partij preciseert ook dat twee personen een ander registratienummer vermelden daar zij na 2009 getrouwd zijn. In haar conclusie benadrukt de verzoekende partij dat een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM rigoureus moet zijn.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013,

noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegd worden: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, met name dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit, maar dat zij geboren en getogen is in Iran. Zij verklaart dat haar familie werd gediscrimineerd omdat zij Afghaans zijn.

Uit de beslissing van 13 april 2018 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechtte aan de beweerde Afghaanse nationaliteit omdat de kennis van de verzoekende partij over Afghanistan, het leven van Afghanen in Iran en het Dari zeer gebrekkig is. De verzoekende partij spreekt immers Farsi. Hieromtrent wordt in de beslissing over het eerste verzoek om internationale bescherming uiteengezet dat het zeer verwonderlijk is dat de verzoekende partij Farsi spreekt nu uit haar relaas blijkt dat ze nauwelijks contact had met Iraniërs en zich vrijwel uitsluitend begaf in Afghaanse middens. De verzoekende partij heeft immers verklaard dat ze tot haar twaalfde bij haar familie thuis bleef en dat toen ze ging werken haar collegae van Afghaanse origine waren. De verzoekende partij heeft ook verklaard dat al haar vrienden Afghanen waren. In de beslissing omtrent het eerste verzoek om internationale bescherming werd uiteengezet dat de verzoekende partij vaag is over haar familiaal netwerk in Afghanistan. Bovendien legt de verzoekende partij hieromtrent ook onaannemelijk verklaringen af. De beslissing inzake het eerste verzoek om internationale bescherming preciseert ook dat de verzoekende partij weinig op de hoogte is van het leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran is. Zo weet de verzoekende partij niet dat ze eigen scholen hebben en eigen onderwijs organiseerden. Er wordt ook aangegeven dat het merkwaardig is dat de verzoekende partij er

geen interesse heeft voor het leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran. Vervolgens werd er uiteengezet dat verzoekers algemene kennis over Afghanistan die van een gemiddelde Iraniër niet overstijgt en dat de verzoekende partij enkel in stereotypes denkt als het over haar land van herkomst gaat. Voorts wordt in de beslissing inzake het eerste verzoek om internationale bescherming aangegeven dat de stelt dat ze zes à zeven jaar geleden een vluchtelingenkaart had in Iran, doch de gebruikelijke naam ervan niet kent. Evenmin geeft de verzoekende partij er een correcte beschrijving van. Met betrekking tot verzoekers taskara werd in de beslissing met betrekking tot haar eerste verzoek het volgende uiteengezet: *“De neergelegde taskara vermag de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Dergelijk document kan uw nationaliteit en identiteit slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat fraudeleuze Afghaanse (identiteits)documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn. Verder vermeldt dit document dat u van het district Hawza Malik zou afkomstig zijn, terwijl er in Herat geen district met dergelijke naam is. Het is ook opmerkelijk dat het document vermeldt dat het op 4/9/1394 (komt overeen met 25 november 2015) zou zijn opgemaakt. Immers, u zou na opmaak van de taskara naar Iran zijn teruggekeerd om er vervolgens nog tien tot vijftien dagen te blijven, waarna u uw reis zou hebben aangevat om na zeventien dagen op 17 december 2015 (verklaring DVZ d.d. 13 mei 2016, punt 32) in België aan te komen. Dat er nauwelijks drieëntwintig dagen liggen tussen de afgifte van de taskara en uw aankomst in België, strookt niet met uw verklaringen. Verder is het merkwaardig dat u niet kan zeggen in welk dorp van Afghanistan u drie of vier dagen zou hebben verbleven (CGVS, p.3, 4) en dat u daar dagenlang "niets" deed (CGVS, p.4). Tot slot kan de vraag worden gesteld waarom iemand die naar Afghanistan zou zijn gerepatriëerd maar geenszins de intentie zou hebben gehad om in het land te blijven, dergelijk document zou laten opmaken, te meer u heeft aangegeven dat u onmiddellijk daarna de grens met Iran clandestien bent overgestoken. Al deze opmerkingen leiden tot de conclusie dat er aan dit stuk geen enkele waarde kan worden gehecht.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad beklemtoont dat het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en werkelijke streek van herkomst, dan wel de plaats of plaatsen waar hij gedurende de jaren voor zijn komst naar België verklaart te hebben verbleven, aannemelijk maakt. De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal hij desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit het geheel van voorgelegde documenten en verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn eerdere plaatsen van verblijf voldoende aantoonst.

Het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM wijst erop dat de bevoegde instanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een

in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In het tweede verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij verscheidene stukken bij.

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: vluchtelingenkaart van haar vader, haar eigen vluchtelingenkaart, de taskara van haar vader, documenten UNHCR aangaande de amayeshdatabank en drie foto's.

Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog de volgende documenten neer: elektronische kopie van haar vluchtelingenkaart, de vluchtelingenkaart van haar vader en zes vluchtelingenkaarten van haar familie voor het jaar 1397 (volgens de Iraanse kalender), samen met de vertaling.

In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient de Raad vast te stellen dat de oude "vluchtelingenkaart" van de verzoekende partij en de "vluchtelingenkaart" van haar vader zoals neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing onleesbaar zijn. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een USB-sleutel neer. Deze USB-sleutel bevat een beter leesbare kopie van een foto van deze kaarten, maar de verzoekende partij legt er geen eensluidende vertaling in het Nederlands van neer. Artikel 8 van het PR RvV bepaalt dat de stukken die niet opgesteld zijn in de taal van de rechtspleging, *in casu* het Nederlands, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. De Raad is niet verplicht deze stukken in overweging te nemen wanneer er geen vertaling voorhanden is. Het stuk waarvan de verzoekende partij voorhoudt dat het haar oude "vluchtelingenkaart" is, heeft inderdaad een roze kleur, terwijl de verzoekende partij tijdens haar gehoor op het CGVS in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming heeft verklaard dat haar vluchtelingenkaart wit was (stuk 10, gehoorverslag CGVS, 16 december 2016, p. 10). Verder blijkt uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij dat zij deze kaart zes of zeven jaar voor het gehoor, aldus in 2009 of 2010, is kwijtgeraakt:

"Had u ooit uw eigen vluchtelingenkaart?"

Ja. Ik had die. Maar ik was die kwijt.

[...]

Kan u nog eens beschrijven hoe u die kaart dan kwijtgeraakte?

Het was zes zeven jaar geleden, we stonden in de rij om de kaart te verlengen. Mijn vader stond vooraan, de poort ging open, de mensen duwden. Mijn vader viel op de grond. Hij werd geslagen, dan kwam broer tussen" (stuk 10, gehoorverslag CGVS, 16 december 2016, p. 9).

Het is dan ook opmerkelijk dat de verzoekende partij bij een volgend verzoek opeens deze foto van een (roze) kaart wel kan voorleggen, terwijl zij ervoor gekozen had om bij haar eerste verzoek om internationale bescherming een taskara waarvan de authenticiteit betwist werd voor te leggen om haar identiteit en nationaliteit te staven. Voorts blijkt uit de USB-sleutel die ter terechtzitting wordt neergelegd dat ook geen volledige foto van deze roze kaart werd genomen en naar de verzoekende partij werd gestuurd. Het betreft ook een foto die niet bijzonder scherp is. De verzoekende partij legt geen origineel stuk neer. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van dit document niet worden nagegaan daar foto's gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien blijkt uit de COI Focus "Afghanistan. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude", Cedoca, 30 november 2017, die door de verwerende partij wordt neergelegd in de nota, dat Iraanse documenten kunnen worden verkregen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie, maar ook het feit dat Iran voor vluchtelingen zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is, maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een vluchtrelaas te ondersteunen, zoals diploma's. Er wordt ook aangegeven dat er ook vervalste amayeshkaarten in omloop zijn: "Indien er vervalste amayeshkaarten in omloop zijn, zullen deze eerder het werk zijn van mensensmokkelaars die tegen betaling een vervalste kaart aanbieden. Occassioneel zijn er berichten in de pers over vervalsingen van verblijfsvergunningen die worden ontdekt door de BAFIA. Zo werd in 2013 bijvoorbeeld een handel ontdekt in Iraanse paspoorten, visa voor Iran, verblijfsvergunningen en stempels. Deze werden in beslag genomen door de BAFIA" (p7). Hieruit blijkt

duidelijk dat, hoewel vervalsingen van amayeshkaarten minder courant zijn dan vervalsingen van andere documenten, er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat de kopie van de kaart die werd neergelegd door verzoeker authentiek is. Verder blijkt dit document toe te behoren aan een persoon met dezelfde naam als de verzoekende partij, maar die geboren is op 23/02/1374 (13 mei 1995), terwijl de verzoekende partij bij aankomst in België in 2015 verklaarde op 31 december 1998 geboren te zijn (stuk 10, vragenlijst DVZ). Dergelijke tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van de verzoekende partij verder. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij terecht dat deze kaart enkel een foto, maar geen biometrische gegevens bevat, waardoor er niet met zekerheid gesteld kan worden dat deze kaart daadwerkelijk aan de verzoekende partij toebehoort. Gelet op deze elementen kan de voorgelegde foto van de amayeshkaart van de verzoekende partij haar identiteit en nationaliteit niet staven.

De verzoekende partij legt een document van het UNHCR voor waaruit blijkt dat een persoon met dezelfde naam als de verzoekende partij, doch met een andere geboortedatum, geregistreerd staat in de amayesh IV databank, net zoals haar familie. Aan de authenticiteit van de brief van het UNHCR wordt niet getwijfeld, doch maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de identiteit op de amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de hare is. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat kan de verwerende partij worden bijgetreden waar hij stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de amayeshkaart die zij voorlegt betrekking heeft op haar persoon. De Raad merkt op dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoonst dat iemand met dezelfde naam als deze die verzoeker heeft opgegeven, in de amayeshdatabank staat. Dit impliceert echter niet automatisch dat verzoekers echte identiteit dezelfde is als diegene die in de databank staat. Het kan immers niet worden uitgesloten dat het *in casu* gaat om een vervalsing waarbij de verzoekende partij de identiteit en gezinssamenstelling van een geregistreerde Afghaanse vluchteling in Iran reeds vanaf haar eerste verzoek om internationale bescherming zou hebben aangenomen. De Raad benadrukt dat de authenticiteit van het schrijven van het UNHCR niet wordt betwist, doch maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de identiteit op de amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd de zijne is. Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan de verzoekende partij toebehoort. Voorts wordt in de voorgaande alinea ook uitgebreid uiteengezet waarom de voorgelegde amayeshkaart van de verzoekende partij geen bewijswaarde heeft. In de beslissing van 13 april 2018 werd ook uiteengezet waarom geen bewijswaarde aan verzoekers taskara kan toegekend worden. De kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch de verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande haar verblijf in Iran en haar profiel van Afghaanse vluchteling. De Raad benadrukt voorts, zoals reeds hoger aangegeven dat de geboortedatum die in de amayeshkaart wordt vermeld niet overeenstemt met haar beweringen over haar geboortedatum. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat onder Afghaanse verzoekers een trend bestaat om zich jonger te melden met de hoop dat de behandeling van hun zaak versoepeld wordt door een minderjarigheidsstatuut. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen ander stuk bijbrengt om haar geboortedatum en persoonsgegevens te staven. Daarenboven kan men ook geen abstractie maken van verzoekers verklaringen gedurende haar eerste verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij heeft niet enkel een andere geboortedatum opgegeven, maar kon de amayeshkaart niet beschrijven en kende de naam er ook niet van. Daarenboven blijkt uit de beslissing van 3 februari 2017 dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet geloofwaardig geacht wordt omdat de kennis van de verzoekende partij over Afghanistan, het leven van Afghanen in Iran en het Dari zeer gebrekkig is. De verzoekende partij spreekt immers Farsi, terwijl zij verklaart in een voornamelijk Afghaanse omgeving te leven in Iran. Het komt aan de verzoekende partij toe om duidelijkheid te scheppen over haar identiteitsgegevens.

Zowel de voorgelegde amayeshkaart van de vader van de verzoekende partij als de taskara van haar vader die zich in het administratief dossier bevinden zijn onleesbaar. Bovendien bevat de taskara geen foto van de vader van de verzoekende partij. Hierbij dient nogmaals rekening gehouden te worden met het feit dat de verzoekende partij in haar eerste verzoek om internationale bescherming niet heeft getwijfeld om een valse taskara (van zichzelf) voor te leggen. Deze stukken kunnen niet zonder meer aanvaard worden als bewijs van de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij een USB-sleutel neer. Deze USB-sleutel bevat een leesbare kopie van een foto van een amayeshkaart van de vader van de verzoekende partij, maar de verzoekende partij legt er geen eensluidende vertaling in het Nederlands van neer. Artikel 8 van het PR RvV bepaalt dat de

stukken die niet opgesteld zijn in de taal van de rechtspleging, *in casu* het Nederlands, vergezeld dienen te zijn van een voor eensluidende vertaling. De Raad is niet verplicht deze stukken in overweging te nemen wanneer er geen vertaling voorhanden is. Bijgevolg wordt dit stuk bij toepassing van artikel 8 van het PR RvV door de Raad niet in overweging genomen aangezien het niet vergezeld is van een voor eensluidende vertaling in het Nederlands.

De neergelegde amayeshkaarten van de voorgehouden familie van de verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Bovendien komt het bestaan van deze kaarten niet overeen met de verklaringen van de verzoekende partij. Zij heeft immers verklaard dat haar familie zes of zeven jaar (2009-2010) geleden haar kaarten heeft verloren (stuk 10, gehoorverslag CGVS, 16 december 2016, p. 3 en 9-10). De verzoekende partij verklaart op geen enkele wijze hoe het komt dat haar familie na minstens zeven jaar geen kaart te hebben gehad, nu recente amayeshkaarten kunnen voorleggen. Bovendien is het geheel onduidelijk hoe de verzoekende partij deze kaarten heeft bekomen. In de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming, stelt zij dat zij geen contacten meer heeft in Iran. Zij verklaart dat de documenten die zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd (kaart van zichzelf en haar vaders kaart en taskara) door haar broer werden opgestuurd, nadat de verzoekende partij hem had benaderd via facebook. De broer van de verzoekende partij zou deze documenten hebben opgestuurd, doch wou geen verdere vragen beantwoorden en heeft de verzoekende partij dan geblokkeerd. Volgens haar eigen verklaringen heeft zij geen verder contact meer met haar familie (stuk 6, vragenlijst DVZ, vraag 20).

Er moet dan ook worden gesteld dat er geen bewijswaarde kan worden toegekend aan de foto van de amayeshkaart die de verzoekende partij in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming voorgelegd heeft en dat zij bijgevolg haar identiteit niet heeft aangetoond. Aangezien de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de amayeshkaart die zij voorlegt betrekking heeft op haar persoon, kan er zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, niet worden van uitgegaan dat de resultaten die de opzoeking in de amayeshdatabank opleverde met de verzoekende partij verband houden.

De hierboven besproken documenten kunnen de identiteit noch de nationaliteit van de verzoekende partij staven. Zij kunnen dan ook niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De verwijzing naar informatie aangaande de situatie voor Afghanen in Iran en terugkeerders in Afghanistan, en verzoekers betoog aangaande zijn verwesterd profiel, kan niet dienstig worden aangevoerd. Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van zijn vorige verzoeken en gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerd opeenvolgende verblijfplaatsen, zijn aangemeten profiel als Afghaans vluchteling in Iran noch aan zijn vluchtrelaas. De Raad vraagt zich dan ook af ten aanzien van welk land verzoekers voorgehouden verwesterd profiel dient beoordeeld te worden. Hetzelfde geldt voor de verzoekers voorgehouden homoseksualiteit.

Voorts wijst de Raad erop dat de drie neergelegde foto's de voorgehouden homoseksualiteit van de verzoekende partij niet staven. Op de foto's is te zien dat de verzoekende partij aanwezig was op een Pride-manifestatie en dat zij aanwezig was op een barbecue. Deze foto's doen dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij haar voorgehouden homoseksualiteit niet aannemelijk maakte tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. In de beslissing van 3 februari 2017 wordt uiteengezet dat de verklaringen die de verzoekende partij hierover afgelegd heeft zeer onsamenhangend en onduidelijk waren. Bovendien verklaarde verzoekende partij dat zij reeds zeven maanden een relatie had, doch kon zij weinig informatie geven over deze relatie en haar voorgehouden partner (stuk 10, gehoorverslag CGVS, 16 december 2016, p. 17-18). Bovendien is het opmerkelijk dat de verzoekende partij bij haar huidig verzoek om internationale bescherming verklaart dat zij sedert één jaar actief is in een holebi-beweging, maar hiervan niet eens de naam kan noemen (stuk 6, vragenlijst DVZ, vraag 16). Gelet op deze vaststellingen, kunnen de neergelegde foto's ook niet aanvaard worden als nieuwe elementen.

De verzoekende partij toonde middels coherente verklaringen niet aan de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Evenmin brengt de verzoekende partij heden bewijskrachtige documenten bij die deze

bewering staven. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven. Aldus dient de Raad vast te stellen dat – gelet op de overgemaakte documenten, samen genomen met de hierboven weergegeven inhoudelijke vaststellingen – de aanvullende nota de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet kan herstellen en aldus geen ander licht werpt op de zaak. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, brengt de verzoekende partij evenmin nieuwe elementen bij. Indien verzoekende partij zich beroept op de aangevoerde vervolgingsmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof gehecht wordt aan haar Afghaanse nationaliteit.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet. De verzoeker van internationale bescherming moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. De verzoekende partij maakt omwille van het hoger vastgestelde leugenachtige karakter van haar verklaringen omtrent haar herkomst en vluchtrelaas zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft wijst de Raad erop dat de verzoekende partij werd gehoord en in de mogelijkheid werd gesteld nieuwe elementen in het kader van het huidige verzoek op nuttige wijze naar voor te brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekende partij verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. De verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. De verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij haar voorgehouden nationaliteit niet aannemelijk maakt, diende de verwerende partij de verzoekende partij niet opnieuw te horen over haar voorgehouden homoseksualiteit. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 of het hoorrecht als beginsel van EU-recht werden geschonden.

De behandeling van een verzoek om internationale bescherming verloopt volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure, waardoor de door de verzoekende partij aangehaalde rechten van verdediging in jurisdictionele procedures niet van toepassing zijn op het Commissariaat-generaal. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze voormeld artikel geschonden werd. De schending van artikel 47 van het Handvest wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van de artikelen 41 en 42 van de Procedurerichtlijn, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze zij deze artikelen geschonden acht. Voorts dient de Raad er op te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, Constitutional Law of the European Union, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde artikelen uit de richtlijnen incorrect of onvolledig zouden zijn omgezet. Zij kan niet dienstig de schending ervan inroepen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming

Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS